

בש"פ 4176/18 - תאמר גמעה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 4176/18

כבוד השופטת ד' ברק-ארז

לפני:

תאמר גמעה

המבקש:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשת רשות ערר לפי סעיף 53(א1)(1) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 על החלטתו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד מיום 17.5.2018 בעמ"ת 33365-05-18 שניתנה על-ידי כבוד השופטת נ' בכור

עו"ד חיים שוורצברג

בשם המבקש:

החלטה

1. בפני בקשת רשות לערור על החלטתו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד מיום 17.5.2018 (עמ"ת 33365-05-18, השופטת נ' בכור). בית המשפט המחוזי דחה ערר שהגיש המבקש על החלטתו של בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה מיום 7.5.2018 (מ"ת 11190-02-18, השופטת מ' כהן).

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום שבו נטען כי ביום 24.2.2018 הוא נהג ברכב בעת שהיה פסול לנהיגה ואף ללא פוליסת ביטוח בתוקף. בגין המעשים המתוארים יוחסו למבקש עבירות של נהיגה בזמן פסילה לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה [נוסח חדש] והפרה של חובת פוליסה לפי סעיף 2(א) לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], התש"ל-1970. להשלמת התמונה יצוין כי רישיון הנהיגה של המבקש נפסל למשך שלוש שנים החל מיום 11.7.2017 בתיק תעבורה קודם (נ"ב 2324-04-15, להלן: התיק הקודם), שבו גם נגזר עליו עונש של ששה חודשי מאסר בפועל שירוצו בעבודות שירות, לצד עונש מאסר על תנאי של שבעה חודשים.

3. בהליך המעצר שהתנהל במקביל להליך העיקרי הורה בית משפט השלום כי המבקש ישהה ב"מעצר בית" מלא בביתו בטייבה. בנוסף, הורה על מתן ערבויות וכן על פסילת רישונו של המבקש עד תום ההליכים המשפטיים. במסגרת כך, ציין בית משפט השלום כי דו"ח הפעולה המשטרית של השוטר שנהג בניידת מבסס ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של המבקש. לעניין עילת המעצר, בית משפט השלום קבע כי מהמבקש נשקפת מסוכנות, אשר נלמדת מעברו התעבורתי, שכולל 38 הרשעות קודמות מאז הוציא רישיון נהיגה בשנת 2003, ובכללן עבירות של נהיגה בשכרות.

4. המבקש ערר על החלטה זו לבית המשפט המחוזי. בעיקרו של דבר, המבקש טען בערר כי בידי התביעה אין ראיות לכאורה שמצדיקות הטלת מגבלות עליו. כמו כן, נטען כי יש לאפשר לו לצאת ממעצר הבית לצורכי עבודה תחת פיקוחו של אביו, וכן לצורך השלמתן של עבודות השירות שהושטו עליו בתיק הקודם. לפי הנטען, למבקש נותרו עשרה ימים לצורך השלמת ריצוי עונש המאסר שהוטל עליו בדרך של עבודות שירות.

5. ביום 8.4.2018 קיבל בית המשפט המחוזי (השופט ע' קובו) את הערר בחלקו, במובן זה שהורה לשירות המבחן להגיש תסקיר שיבחן את אפשרות יציאתו של המבקש ממעצר הבית לעבודה בליווי ובפיקוח וכן לשם השלמת ביצוען של עבודות השירות. בית המשפט המחוזי ציין בהחלטתו כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של המבקש, הגם שאלה אינן ברף העליון. עוד ציין בית המשפט המחוזי כי יש לשקול לחובת המבקש את העובדה שביצע את העבירות בעת שהיה בתקופת ביצוען של עבודות השירות בגין הרשעתו בתיק הקודם.

6. ביום 3.5.2018 הוגש תסקיר שירות המבחן לבית משפט השלום. בעיקרו של דבר, המליץ שירות המבחן על הקלה בתנאיו המגבילים של המבקש כך שיותר לו לצאת לעבודה בפיקוח וליווי צמוד של אביו וכן לסיים את ביצוע עבודות השירות שלו. שירות המבחן ציין בתסקיר כי המבקש מתנהל בצורה אימפולסיבית, "תוך קושי להעריך השלכות מעשיו וקושי לעמוד בגבולות המושגים עליו" באופן שיוצר סיכון להישנות ביצוען של עבירות. לצד זאת, ציין שירות המבחן כי המבקש ערך שינוי באורח חייו וכי אביו של המבקש הוא גורם סמכותי אשר יכול להיות מפקח מתאים, באופן שמאפשר הקלה בתנאים המגבילים.

7. לאחר שעניין בתסקיר מטעם שירות המבחן, בית משפט השלום החליט שלא לאפשר למבקש לצאת ממעצר הבית לצורך השלמת עבודות השירות ויציאה לעבודה. בית משפט השלום עמד על כך שהמעשים שיוחסו למבקש בכתב האישום בוצעו לכאורה במהלך ריצוי עונש המאסר בעבודות שירות, ומכאן למד על קיומו של סיכון להישנות ביצוע העבירות.

8. בית המשפט המחוזי (השופטת נ' בכור) דחה את הערר שהגיש המבקש על החלטתו זו של בית משפט השלום. בהחלטתו ציין בית המשפט המחוזי כי קיים קושי לתת אמון במבקש לנוכח העובדה שכתב האישום שהוגש נגדו מייחס לו עבירה של נהיגה בזמן פסילה, וכן בהתחשב בכך שהעבירות המיוחסות לו נעברו בעת שהוא מבצע עבודות שירות. בית המשפט המחוזי הפנה לאמור בתסקיר שירות המבחן בדבר הקושי של המבקש להתנהל במסגרת גבולות שנקבעים עבורו והסיכון הקיים להישנות ביצוע העבירות. לבסוף, בית המשפט המחוזי ציין שקביעתו של השופט קובו מיום 8.4.2018 כי הראיות לכאורה נגד המבקש אינן ברף העליון מוצאת ביטוי בכך שהמבקש שוחרר בתנאים מגבילים, שנתרו על כנם גם לאחר ההחלטה מושא הערר.

9. בקשת רשות הערר נסבה על החלטותיהן של הערכאות הקודמות. בבקשה נטען כי הערכאות הקודמות שגו כאשר נמנעו מאימוץ המלצתו של שירות המבחן. עוד נטען כי הערכאות הקודמות לא נתנו את דעתן לקביעתו של בית המשפט המחוזי מיום 8.4.2018 כי הראיות לכאורה בתיק אינן בררן העליון.

10. לאחר שבחנתי את הדברים לא מצאתי כל הצדקה להענקת רשות לערור בנסיבות המקרה, וזאת אף מבלי להידרש לתגובת המשיבה. כידוע, רשות לערור לפי סעיף 53(א1)(1) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 תינתן במקרים חריגים שבהם מתעוררת שאלה משפטית בעלת חשיבות עקרונית או בהתקיימן של נסיבות פרטניות מיוחדות המצדיקות זאת, כגון פגיעה בלתי מידתית בזכויות הפרט או אי מתן משקל ראוי לשלום הציבור ולביטחון (ראו למשל: בש"פ 1712/17 חאג' יחיא נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (8.3.2017); בש"פ 2786/11 ג'ריס נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (17.4.2011)). הבקשה הנוכחית אינה מעוררת היבטים עקרוניים, ולמעשה אף לא נטען בה כך. היא גם אינה מעוררת חשש לפגיעה בלתי מידתית בזכויותיו של המבקש, וזאת בשים לב לסיכון להישנות ביצוע עבירות העולה מעברו התעבורתי והתנהלותו הנטענת לנוכח העונשים שהושתו עליו, וזאת בעודו מרצה אותם.

11. סוף דבר: הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ד בסיון התשע"ח (7.6.2018).

ש ו פ ט ת